

[Victor Pürschel.]

ærede Medlem Hr. Brorsens Omtale af Militærnægterne oppe i Nordsjælland. Det er efter min Mening et fuldkommen upassende Skuespil, der deroppe opføres af disse Folk, som man har givet en Fritagelse for den grundlovmæssigt paalagte Værnepligt. Denne Fritagelse misbruges, saa vidt Offentligheden kan skønne, i temmelig høj Grad af de haabefulde unge Mennesker, som gaar deroppe. Man er meget omhyggelig for, at de ikke skal bestille alt for meget, jeg tror, man er kommet ned paa en Arbejdstid af 4 $\frac{1}{2}$ Time om Dagen, og jeg synes næsten, det er en illoyal Konkurrence over for Socialdemokratiet, der dog i sine videstgaaende Krav ikke er naaet længere end til saadan noget som 6 Timer, tror jeg. Saa ogsaa ud fra et rent partimæssigt Synspunkt kunde der, synes jeg, være Anledning til at se noget nærmere paa dette.

Spørgsmaalet om de spanske Børn har været berørt her i Tinget, og jeg skal ganske kort sige om dette det samme, som jeg har sagt i Bladene, at jeg naturligvis ikke har noget imod, at hver efter sin Tilbøjelighed yder Støtte til nødlidende, men det, jeg har vendt mig imod, og det, jeg fremdeles vil vende mig imod, det er dette, at man uden at gøre Borgerskabet helt klart, hvad det er, det gaar med til, faar det til at støtte en Ting, der er sat i Scene efter Anmodning af det ene Parti under kraftig Medvirken af en Kamporganisation paa samme Side; dette er efter min Mening ikke en upartisk Ting, men en Partitagen. Enhver har Lov til at gøre det, hvis han finder, det er rigtigt, men jeg har blot villet aabne Øjnene for, hvad det er, der foregaar, og saa maa jeg finde mig i at tage de Følger, der deraf flyder, saaledes som det nu engang er i dansk offentligt Liv; det er vi jo efterhaanden vænnet til.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om Forfatningsspørgsmaalet, ikke fordi jeg tillægger det en alt for overvældende Vægt, men fordi det nu engang er sat paa Dagsordenen, og jeg konstanterer med megen Tilfredshed, at Spørgsmaalet om Republik er ikke mere brændende i Danmark. Selv en Revolutionshelt som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen drev det ikke videre end til at tale noget om, at denne Forfatningsreform skulde ske under Troskab mod Programmerne, eller noget i den Retning. Det var uhyre velemballeret, svøbt ind i mange Klæder; man

lem Hr. Hartvig Frisch lanceret Udtryk, maaske have Lov til at sige, at de danske Republikanere er ikke Nudister mere — de svøber det ind.

Det er Socialdemokratiet, der har Magten til at lave Forfatningsreformen, og de vil formentlig søge at lave den saaledes, som Magthavere jo altid har lavet Forfatning, ud fra den Forudsætning, at de skal sidde med Magten meget, meget længe, og at det er Forfatningens Opgave at betrygge denne Magt og denne Magtfordeling. Det er et uklogt Standpunkt. Forfatningen er efter sit Begreb i første Række bestemt til at sikre Mindretallene; Flertallene, de skal nok sikre sig selv, saa længe vi befinder os paa Lovens Grund, og det ønsker vi jo alle med Undtagelse af de to Medlemmer af Tinget, som er Repræsentanter for et udenlandsk Parti. Saa længe vi befinder os der, er det Forfatningens Opgave at sikre Mindretallene; det er derfor det, det i første Række kommer an paa ved en Forfatningsændring, og det er det, som jeg synes vi fra vor Side skal sætte ind paa. Og der er et Punkt, jeg gerne vil pege paa, det er dette saa ofte debatterede om en Ministers Ansvar. Man hører saa tit en Minister sige i Tinget: det tager jeg Ansvaret for — med en Ædelhed og et Heltemod, som egentlig burde foreviges i Bronze lige paa Stedet. Og hvad betyder saa det hele? Vi ved alle, at det betyder saare lidt. Vi ved jo alle, at Rigsretstiltale kan praktisk talt kun tænkes rejst efter et Systemskifte. Saa længe en Minister har sit Flertal bag sig, er han jo sikret imod alle mulige Ubehageligheder. Partifællerne rejser sig, naar der trykkes paa Knappen, og stemmer for et Tillidsvotum til ham, selv om de synes, han har baaret sig aldrig saa galt ad. Derfor synes jeg, det vilde være i velforstaaet Interesse, hvis Demokratiet her sørgede for at skabe en demokratisk Garanti, derigennem at man gav et Mindretal i et af Tingene Lejlighed til og Ret til at rejse Tiltale mod en Minister. F. Eks. 25 Medlemmer af Folketinget eller Landstinget skulde kunne rejse denne Tiltale. Hvis man virkelig har en Rigsret, der er fornuftigt sammensat, altsaa hvor det politiske Element ikke er i Overvægt, saa vil et Nederlag ved Rigsretten være en højst ubehagelig Ting, og derfor vil det være meget betænkeligt for et Mindretal at kræve Tiltale rejst, hvis der ikke virkelig foreligger Holdepunkter for at gøre Ansvar gældende over for Ministeren. Og saa synes jeg, at man over for et internationalt